

Ο ΝΕΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

(+ 5/18 ΜΑΪΟΥ 1985)

ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ SANTA CRUZ ΚΑΛΙΦΟΡΝΙΑΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Βιογραφικό.

1. Ένας νέος μάρτυρας.

Ο πατήρ Ιωάννης Καρασταμάτης γεννήθηκε το 1937 στο ελληνικό χωριό Αποίκια στο νησί της Ανδρου. Η ατμόσφαιρα του χωριού ήταν ποτισμένη με τον Ορθόδοξο τρόπο ζωής.

Οι κάτοικοι του χωριού ήταν πιστοί κι ακολουθούσαν πάντα το πρόγραμμα της εκκλησίας. Αυτό επηρέαζε βαθύτατα τον νεαρό Ιωάννη που έβλεπε μέσα στην άδολη καρδιά του να ανάβει ο πόθος για τον Θεό. Σαν αγόρι που έζησε τα παιδικά του χρόνια στο νησί της Ανδρου είδε πολλά θαύματα που ο Θεός έκανε στην καθημερινή ζωή των χωρικών. Είδε την δύναμη της προσευχής και δυνάμωσε την πίστη του στον Θεό.

2. Αν και δεν παρακολούθησε οποιοδήποτε θεολογικό σχολείο, θέλησε να βάλει την πίστη του σε εφαρμογή και να γίνει ιερέας. Το 1957, σε ηλικία είκοσι χρονών ο Ιωάννης πηγαίνει στις Ηνωμένες Πολιτείες. Πέντε χρόνια αργότερα παντρεύεται μια Ελληνίδα γυναίκα, την Αθανασία Ματσέλη. Έγινε σύντομα ο πατέρας δύο παιδιών, της Μαρία και του Φωτίου.

Οι πόλεις στις Η.Π.Α ήταν σε πλήρη αντίθεση με αυτό που έζησε στο χωριό του τα παιδικά του χρόνια. Όλες αυτές οι αναμνήσεις δεν τον άφησαν ποτέ στην νέα γη που έζησε. Με την υποστήριξη και την ενθάρρυνση του Ιερέα Γεωργίου Βογδάνου, ενός ιερέα που αναγνώρισε στο πρόσωπο του πατέρα Ιωάννη την ακεραιότητα και το ζήλο ενός αληθινού ιεραποστολικού διορίστηκε στο deaconate το 1971 με την ευλογία του Αρχιεπισκόπου Ιακώβου, ο οποίος τον υποστήριξε σε αυτήν του την προσπάθεια.

Δεδομένου ότι και η αγάπη του για την εκκλησία και η αγάπη για το ποίμνιο ήταν τόσο προφανείς, μετά από μερικές εβδομάδες χειροτονήθηκε ιερέας από τον επίσκοπο Μελέτιο Χριστινόπολης του Σαν Φρανσίσκο.

Εξυπηρέτησε αρχικά την ελληνική Ορθόδοξη κοινότητα στο Anchorage της Αλάσκα, στο έδαφος του πρόσφατα-αγιοποιημένου Αγίου Γερμανού που ευλαβείτο πολύ και έγινε ο φύλακας άγγελος του, στο υπόλοιπο της ζωής του. Διορίστηκε αργότερα στη κοινότητα του ST George στο Βανκούβερ, στον Καναδά, και έπειτα σε άλλη κοινότητα στο Αναχάμι, στην Πενσυλβανία. Κινήθηκε έπειτα προς την περιοχή της Santa Cruz Καλιφόρνιας, η οποία είχε ονομαστεί έτσι από τους Ισπανούς ιεραποστόλους. Εκεί εργάστηκε με ζήλο πολύ, παρέχοντας ένα λιμανάκι για τους Ορθοδόξους Χριστιανούς.

3. Ιερέας στην Santa Cruz

Επειδή η κοινότητα στη Santa Cruz ήταν επίσης μικρή για να αποκτήσει αμέσως μια Ορθόδοξη εκκλησία, ο πατήρ Ιωάννης άρχισε να εξυπηρετείται για την θεία λειτουργία σε μια κοντινή πόλη που λεγόταν **Aptos**, στο παρεκκλήσι μιας φτωχής μονής. Οι καλόγριες σε αυτό το μοναστήρι του έδιναν την εκκλησία αργά γιατί την χρησιμοποιούσαν αυτές το πρωί. Οπωσδήποτε ο πατήρ Ιωάννης ήξερε ότι είχε πολλή εργασία να κάνει. Απογοητεύθηκε μερικές φορές από την έλλειψη ενεργού ενδιαφέροντος μεταξύ του ποιμνίου του. Είχε πάντα μια δυνατή πίστη και δεν του άρεσε η χλιαρότητα στην καρδιά των πιστών.

Στόχος του ήταν να αναφλέξει αυτήν την πίστη μέσα σε κάθε ένα από τους ενορίτες του, έτσι ώστε οι ίδιοι να αγωνίζονται για τη βασιλεία των Ουρανών. Πίστευε μέσα του ότι αυτό είναι αναγκαίο για κάθε πιστό μέλος της Εκκλησίας. Ήξερε όμως ότι για να πετύχει αυτό το στόχο έπρεπε να το κάνει σιγά σιγά, ότι δεν θα μπορούσε να βάλει το νέο κρασί σε παλιούς ασκούς (Ματθαίος 9:17), γιατί με το σπάσιμο των ασκών όλα θα χανόντουσαν.

Με άλλα λόγια, δεν θα μπορούσε να απαιτήσει πάρα πολλά αμέσως, αλλά έπρεπε να είναι

ένας ευγενής και με αγάπη ιερέας κοντά στις αδυναμίες του ποιμνίου του, ώστε αυτοί να μη συντριφθούν και αναγκαστούν να εγκαταλείψουν την Ορθόδοξη πίστη συνολικά. Το χάσμα μεταξύ του ποιμένα και των προβάτων έπρεπε να γεφυρωθεί βαθμιαία και προσεκτικά, και ο πατήρ Ιωάννης έπρεπε να προκαλέσει πίστη στις καρδιές του ποιμνίου του με προσευχή και προσοχή.

Μερικές φορές ο πατήρ Ιωάννης μιλούσε με βροντερές λέξεις επίπληξης για να ξυπνήσει τους ανθρώπους του από τον πνευματικό ύπνο τους. Αλλά συνήθως τους ενέπνεε από το ήρεμο και ήσυχο παράδειγμά του.

Με το δόσιμο στα ποίμνιο του ο πατήρ Ιωάννης ενστάλαξε σε αυτούς την επιθυμία να κτίσουν την εκκλησία τους. Συνέλλεξαν και μάζεψαν τα χρήματα και βρήκαν τελικά ένα κτήριο για την εκκλησία τους. Ήταν προηγουμένως ένα ερειπωμένο σπίτι στη Santa Cruz, απέναντι από την δημόσια βιβλιοθήκη και στο καλύτερο μέρος της πόλης για ιεραποστολική δραστηριότητα. Το κτήριο ήταν μεγάλο, με ψηλό όροφο. Έπρεπε να γίνει πολλή εργασία για να μετατραπεί σε εκκλησία

Ο πατήρ Ιωάννης έκανε ένα μεγάλο μέρος της εσωτερικής εργασίας ο ίδιος, και διαμόρφωσε ένα όμορφο άσπρο εικονοστάσιο. Όταν ολοκληρώθηκε η εκκλησία έγινε ένα πνευματικό καταφύγιο, ένα νησί του Αγίου Πνεύματος στη μέση, στο κέντρο της πόλης Santa Cruz.

Η εκκλησία αφιερώθηκε στον προφήτη Ηλία.

Ο προφήτης Ηλίας είναι ο αρχαίος (αναφερόμενος στην Παλ. Διαθήκη) προφήτης που πρόκειται να έρθει για να διαδώσει την δύναμη της πίστης στις τελευταίες ημέρες της αποστασίας, της δοκιμασίας και του μαρτυρίου. Κατά συνέπεια έγινε ο προστάτης της πόλεως Santa Cruz και όλων εκείνων που έχουν διαφωτιστεί από τον Ορθόδοξο Χριστιανισμό σε εκείνη την πόλη.

Με τη νέα και όμορφη εκκλησία τους, το ποίμνιο αποτελούνταν από πάνω από 75 οικογένειες. Είχαν όλες οι οικογένειες μέσα τους επιτέλους το αίσθημα της ολοκλήρωσης. Θεώρησαν ότι είχε παρέλθει πια η μακροχρόνια συνήθεια, από τις ημέρες εκείνες που άλλη επιλογή δεν είχαν παρά να χρησιμοποιούν το παρεκκλήσι που ήταν έξω από την πόλη, και που δεν ήταν δικό τους.

Τώρα μπορούσαν να ενεργοποιήσουν τις δραστηριότητες τους. Ο πατήρ Ιωάννης συνειδητοποίησε ότι για μερικούς, αυτές οι δραστηριότητες σκίαζαν τον αληθινό σκοπό της ζωής της εκκλησίας. Εκείνοι που πήγαιναν στην εκκλησία πρώτιστα για την κοινωνική αλληλεπίδραση με άλλους Έλληνες ήταν πιθανό να αφιερώσουν την μεγαλύτερη μερίδα των ενεργειών τους σε εθνικές συνάξεις και συνεδριάσεις των Συμβουλίων των διαφόρων κοινοτήτων, και να θεωρήσουν την εκκλησία μόνο ως "θρησκευτική πλευρά" της ελληνικής ταυτότητάς τους. Ο πατήρ Ιωάννης αναγνώρισε ότι αυτή η πτυχή της εκκλησιαστικής ζωής είναι αναπόφευκτη, και ήταν σε θέση να το δεχτεί μόνο εφ' όσον ήταν ελεύθερος να διδάξει το Ευαγγέλιο σε εκείνο το μέρος του ποιμνίου που αληθινά δίψαγε για το Χριστό.

4. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

Ο πατήρ Ιωάννης δεν θέλησε με κανένα τρόπο η Ορθόδοξη κοινότητά του να είναι μια κλειστή κοινότητα αλλά έψαχνε πάντα και χαίρονταν να ανακαλύψει νέες καρδιές, οποιεσδήποτε ένθερμες νέες ψυχές που έρχονταν σε αναζήτηση του αληθινού χριστιανισμού.

Η πόλη Santa Cruz είναι δεν είχε στην συλλογή της μαζέψει μόνο τα σκοτεινότερα στοιχεία της κοινωνίας, αλλά είχε μαζέψει και ιδεαλιστές νέους που είχαν επιθυμήσει κάτι σημαντικότερο από τις αμερικανικές τιμές του υλισμού και του ανταγωνισμού.

Όσπου να χτίσει την εκκλησία του στη Santa Cruz, μια μικρή αλλά σημαντική "Ορθόδοξη χριστιανική αναζήτηση" είχε αρχίσει ήδη στο Πανεπιστήμιο εκεί. Αυτό ήταν πρώτιστα το αποτέλεσμα της ιεραποστολικής εργασίας, του **Ιερομονάχου Αναστασίου** ο οποίος θυσίασε αρκετά έτη της ζωής του στο δόσιμο της Ορθοδοξίας στους νεαρούς άνδρες και στις γυναίκες. Μέσω αυτού πολλοί πανεπιστημιακοί σπουδαστές στη Santa Cruz αγκάλιασαν την Ορθόδοξη πίστη και αφιέρωσαν τις ζωές τους στην διακονία του Χριστού.

Το 1981, ο **πατήρ Seraphim** κατά παράκληση των Ορθόδοξων σπουδαστών εκεί, έδωσε δύο διαλέξεις στο πανεπιστήμιο και ενέπνευσε περαιτέρω τις νέες ψυχές για να τις εισαγάγει στην Ορθοδοξία. Ο πατήρ Αναστάσιος και ο πατήρ Σεραφείμ ζούσαν σε μοναστήρια μακριά από το πανεπιστήμιο. Οι Ορθόδοξοι σπουδαστές πήγαιναν στον πατέρα Ιωάννη και στην εκκλησία του για να ενισχυθούν πνευματικά, και με αυτό τον τρόπο ανύψωναν το πνευματικό επίπεδο της

πανεπιστημιακής ζωής.

Ο πατήρ Ιωάννης τους χαιρετούσε πάντα με ένα ακτινοβόλο χαμόγελο και με μια θερμή αγάπη, βλέποντας στα νέα πρόσωπά τους την φρεσκάδα και τον ενθουσιασμό που θα είχαν για να κρατήσουν την Ορθοδοξία ζωντανή για τις μελλοντικές γενιές.

Έτσι αυξήθηκε η πίστη τους και συνεχώς νέες ψυχές έφερναν να γνωρίζουν την Ορθοδοξία. Δεδομένου ότι **η εκκλησία του προφήτη Ηλία** ήταν στη μέση της πόλης, οι άνθρωποι ερχόντουσαν από παντού για να υποβάλουν τις ερωτήσεις τους και να προσφέρουν τις καλές τους υπηρεσίες.

Ο πατήρ Ιωάννης κράτησε πολιτική της ανοικτής πόρτας, και ήταν πάντα διαθέσιμος για κάθε ποιμενική ανάγκη. Οι άνθρωποι της Santa Cruz ερχόντουσαν και τον εμπιστεύονταν πλήρως γιατί η αγάπη του ήταν πάντα ανοικτή προς όλους.

Είχε μεγάλη αγάπη για τους φτωχούς, και ήταν χρήσιμος σε όλους που ερχόντουσαν να του ζητήσουν βοήθεια ανεξάρτητα από την θρησκεία τους ή αν τον εκμεταλλευόντουσαν ή όχι.

Δεν ήταν ασυνήθιστο να τον ξυπνήσουν τα άγρια μεσάνυχτα και να ζητήσουν την βοήθεια του άνθρωποι ενδεείς. Κανένα δεν απέρριπτε, τους έδινε πάντα ελεημοσύνη και ένα γεύμα. Στη Santa Cruz υπήρχαν άνθρωποι που είχαν απωλέσει κάθε ελπίδα, και ζούσαν μια ζωή στην περιπλάνηση και την μοναξιά. Άνθρωποι περιθωριακοί που στον πατέρα Ιωάννη είδαν την εικόνα του Χριστού.

5. ΟΠΟΥ Η ΑΜΑΡΤΙΑ ΑΥΞΑΝΕΤΑΙ, Η ΘΕΙΑ ΧΑΡΙΣ ΑΦΘΟΝΕΙ.

Ο πατέρας Ιωάννης δεν αποθάρρυνε ποτέ τις εθνικές δραστηριότητες των μελών της κοινότητας και πάντα έβρισκε χαρά στο να υπενθυμίσει την κληρονομιά του και τα δημιουργικά του χρόνια στην Ελλάδα, αλλά **δεν ήταν καθόλου εθνοκεντρικός.**

Έλεγε ότι ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός δεν ήταν μόνο για τους Έλληνες αλλά περισσότερο ήταν καθολικός (για όλους). Η αγάπη του για το Θεό τον προέτρεψε να γίνει ένας ενθουσιώδης ιεραπόστολος για όλους τους κατοίκους και λαούς που ζούσαν εκεί. Έτσι πήγαινε στα δημόσια πάρκα όπου με ομιλίες και με βυζαντινές μελωδίες και συζητήσεις γνώρισε στους Αμερικανούς τις αλήθειες της πίστεως. Στηρίχθηκε σταθερά στην Ορθόδοξη πίστη και **απέρριπτε τις ψεύτικες οικουμενικές μετακινήσεις των ημερών του.**

Με την ένθερμη ποιμενική του εργασία προσπαθούσε να μετατρέψει πολλούς ανθρώπους που ήταν απλά βαπτισμένοι Ορθόδοξοι χριστιανοί και όπου οι δέσμευση τους με την εκκλησία ήταν τελειώς εξωτερική να συμμετέχουν ενεργά σε όλες τις δραστηριότητες της.

Επειδή ο πατήρ Ιωάννης δεν ήταν ένας τυπικός ιερέας μπόρεσε και κέρδισε το να φέρνει το ποίμνιο του αληθινά κοντά στην εκκλησία. Με την πίστη του κατέδειξε ότι η Ορθοδοξία δεν είναι μόνο ένα τελετουργικό σύστημα ούτε ένα σύστημα από δόγματα, αλλά μια πράξη ζωής που οδηγεί τον άνθρωπο στη σωτηρία.

Ο πατήρ Ιωάννης ήταν από τη φύση καλλιτέχνης και ποιητής, και είχε μια βαθιά αίσθηση της ομορφιάς. Αγαπούσε τα ήσυχα, ταπεινά και ευγενή πράγματα της ζωής. Αυτή η αγάπη εκφράστηκε στα κηρύγματά του και στα ελληνικά και αγγλικά ποιήματά του, τα οποία έγγραφε με την κομψή καλλιγραφία του. Η αίσθηση της ομορφιάς τον κατέστησε ακόμα πιο γνώστη της ασχήμιας και της τρέλας της απο-χριστιανισμένης εποχής μας.

Μιλούσε για την σύγχυση που προκαλείται όταν ξεχνούν τα άτομα το Θεό και ακολουθούν τα εγωϊστικά ενδιαφέροντά τους. Προέβλεπε τους σπόρους της ερχόμενης καταστροφής στη γενική κατάπτωση των χρόνων μας, στις κυρίαρχες διαστρεβλώσεις της χριστιανικής αλήθειας, και τον ενθουσιασμό των ανθρώπων στους συνεχώς αυξανόμενους ναούς του Σατανά.

Οι μεγάλες προσπάθειες του πατέρα Ιωάννη άρχισαν να προκαλούν τις κακόβουλες ενέργειες των ανθρώπων που μισούσαν τον Θεό. Ο Κύριος εξάλλου είχε πει **όπως edίωξαν emένα, έτσι θα διώξουν και εσάς.** (Ιωάν. 15:20).

Η διαφανής ποιμαντική εργασία του πατέρα Ιωάννη και της εκκλησίας του που βρισκόνταν στη μέση της Santa Cruz, τον κατέστησε πιο προσιτό όχι μόνο σε εκείνους που έχουν ανάγκη από βοήθεια, αλλά και σε εκείνους που επιθυμούσαν να καταστρέψουν όλη αυτήν την ιερή προσπάθεια. Μερικούς μήνες πριν από το θάνατο του στην εκκλησία του άγνωστοι οπαδοί του σατανά, χρωμάτισαν **το "666" και το σατανικό αστέρι** (πεντάλφα) στη μπροστινή είσοδο του ναού.

Όταν η βεβήλωση ανακαλύφθηκε, ο πατήρ Ιωάννης έμεινε απτόητος.

Αργότερα έλαβε και ανώνυμες απειλές, αλλά παρέμεινε απτόητος και στις απειλές. Είχε γενναίο φρόνιμα και βαθιά πίστη σαν ποιμένας. Δεν ήταν ένας ποιμένας που είδε την ιεροσύνη και την ποιμενική εργασία σαν "επάγγελμα". Δεν ήταν διατεθειμένος να φύγει μπροστά στη θέα των άθρων "λύκων." Μάλλον, αποδείχθηκε πιστός ποιμένας Χριστού, πρόθυμος να θυσιάσει των εαυτού του για το ποίμνιο του και για την αγάπη του γι' αυτό.

6. Το Θαύμα με τα Κρίνα της Υπεραγίας Θεοτόκου.

Ο πατήρ Ιωάννης είχε από την Θεοτόκο μια ιδιαίτερη ευλογία. Μια θαυμαστή ευλογία που παραχώρησε η μητέρα του Θεού στην εκκλησία του προφήτη Ηλία.

Αυτή η θαυμάσια παρηγοριά εμφανίστηκε αφότου έφερε ο πατήρ Ιωάννης μερικούς βολβούς "τα κρίνα της Παναγίας" (έτσι τα λένε στο μοναστήρι του Αγίου Νικολάου στην Άνδρο) από το νησί του στην Άνδρο όταν το επισκέφτηκε με την οικογένεια του.

Ο κρίνος είναι το γνωστό λουλούδι που έδωσε ο αρχάγγελος Γαβριήλ στην Υπεραγία Θεοτόκο κατά τον Ευαγγελισμό. Στο μοναστήρι λοιπόν του Αγίου Νικολάου στην Άνδρο, που π. Ιωάννης επισκέφτηκε, οι μίσχοι από αυτά τα κρίνα, που είναι στην εικόνα της Παναγίας από χρόνια βλασταίνουν με θαυματουργικό τρόπο κατά την διάρκεια της γιορτής της (Κατάθεσις της Τιμίας Εσθήτος εν Βλαχέρναις) την 2α Ιουλίου. Ενώ είναι ξερά όλο το χρόνο επάνω δεμένα στην εικόνα της Θεοτόκου, αυτά λοιπόν ανθίζουν και βγάζουν λουλούδια τις μέρες εκείνες...

Ο πατέρας Ιωάννης έδωσε στο γιο του Φώτιο να φυτέψει βολβούς από τα κρίνα σε δοχεία με νερό. Αφότου είχαν αυξηθεί τα κρίνα από τους βολβούς το Μάιο του 1983, ο πατήρ Ιωάννης κόβει ένα από τα λουλούδια και το τοποθετεί σε μια εικόνα της Θεοτόκου απέναντι από το εικονοστάσι της εκκλησίας του. Το λουλούδι δεν βλάστησε για τρεις ή τέσσερις εβδομάδες, ενώ είχε κοπεί και είχε αφαιρεθεί από το νερό και από τη γη.

Όταν έριξε τελικά τα πέταλά του (το πρώτο είχε πέσει μια ευλογημένη ημέρα όταν βαφτίστηκε ένας από τους νεοφώτιστους από το πανεπιστήμιο, από τον πατέρα Ιωάννη), είπε στη σύζυγό του να μην σκουπίσει τίποτα στην εικόνα ούτε με την ηλεκτρική σκούπα. Πήρε λοιπόν τα πέταλα και για να τα σώσει τα τοποθέτησε στην εικόνα όπου ο μίσχος λουλουδιών υπήρχε ακόμη. Αρχισε λοιπόν να προσέχει τα πέταλα και τον ξηρό μίσχο, δεδομένου ότι είχε ένα συναίσθημα ότι κάτι θαυμαστό θα συνέβαινε. Και έπειτα, μέσα σε τρεις εβδομάδες, μερικοί φρέσκοι νεαροί βλαστοί εμφανίστηκαν στον μίσχο! Αυτό το γεγονός φάνηκε σχεδόν θαυμαστό στους συμμετέχοντες, οι οποίοι έκλαψαν και προσευχήθηκαν μαζί. Ο μίσχος βλάστανε τώρα περισσότερο από πάντα, ακόμα χωρίς καθόλου νερό.

Ο π. Ιωάννης και το πνευματικό του παιδί ο Θωμάς μέτρησαν την εικόνα και έβαλαν ένα πλαίσιο με ένα ξύλινο κιβώτιο και εντοιχίσανε την εικόνα μαζί με τον βλαστώνοντα μίσχο και τους άλλους παλαιούς μίσχους από το μοναστήρι στη Άνδρο.

Όταν αυτό ολοκληρώθηκε, η εικόνα και οι μίσχοι τέθηκαν στο πίσω μέρος της εκκλησίας.

Ο μίσχος συνέχισε να παραγάγει τους νέους μίσχους για πολλούς μήνες, μέχρι τον χειμώνα του 1983-1984. Ο π. Ιωάννης γέμιζε την ψυχή με δέος και σεβασμό. Ο καθένας που ερχότανε στη εκκλησία για οποιοδήποτε λόγο, θα τον πήγαινε στην εικόνα θα παρουσίαζε το θαύμα και θα έλεγε την ιστορία. Ανέφερε επίσης τον μίσχο στα κηρύγματά του σχεδόν κάθε Κυριακή.

Όταν ο Έλληνας επίσκοπος του Σαν Φρανσίσκο είχε να υποδεχτεί μερικούς-ευρωπαίους αξιωματούχους, συμπεριλαμβανομένων διάφορων πολιτικών και ιερέων, ο π. Ιωάννης αποφάσισε να πάρει την εικόνα για να την παρουσιάσει στον επίσκοπο και να την φωτογραφίσει. Όλοι οι αξιωματούχοι το είδαν, αλλά οι περισσότεροι το είδαν σαν κάτι ασήμαντο. Το ενημερωτικό δελτίο της επισκοπής εκδόθηκε ένα μήνα ή δύο αργότερα και ο π. Ιωάννης ήταν απογοητευμένος που εκεί - δεν εμφανίστηκε καμία αναφορά ή φωτογραφία του θαύματος.

Ένας πιστός όμως Αγιογράφος ο **Στάθης Τραχανατζής** ερμήνευσε το θαύμα όχι μόνο ως σημάδι της επιείκειας του Θεού για το ποίμνιο του αλλά και ως θαύμα της αγάπης του Θεού για το έργο του πατέρα Ιωάννη.

Περίπου ένας εξάμηνο προτού να μαρτυρήσει ο π. Ιωάννης εμφανίστηκαν δύο δάκρυα στη πλαϊσιωμένη εικόνα της μητέρας του Θεού. Αυτά τα δάκρυα, που συνέβησαν να εμφανιστούν από το πηγούνι και το λαιμό και όχι στα μάτια της εικόνας έδωσαν στον π. Ιωάννη το συναίσθημα ότι

κάτι κακό θα συνέβαινε, αλλά δεν μιλούσε για αυτό το γεγονός.

Παρέμεινε στη εικόνα, ένα σημάδι από την μητέρα του Θεού για να ενισχύει με αυτό τον πατέρα Ιωάννη, και να αποκαλύπτει τη θλίψη της για τον κακία του κόσμου και την αδιάλειπτη δίωξη του δικαίου. Η φωτιά της θείας αγάπης, που είχε ανάψει στον πατέρα Ιωάννη από την παιδική του ηλικία, είχε αυξηθεί τώρα σε μια καθαρή αγνή φλόγα που ήταν έτοιμη να ανέλθει στον ουρανό ως ευπρόσδεκτη θυσία στον άγιο Θεό.

Τη νύχτα του Σαββάτου, του Μαΐου 5/18, το 1985, είχε παραμείνει στην εκκλησία προετοιμάζοντας ένα κήρυγμα για το επόμενο πρωί. Η σύζυγός του ήταν εκείνη την περίοδο στο Λος Άντζελες για να επισκεφτεί την κόρη της, η οποία είχε γεννήσει το πρώτο παιδί της. Λίγο πριν τα μεσάνυχτα, ένας ή περισσότεροι επιτιθέμενοι μπήκαν στην εκκλησία. Προφανώς παρακολουθούσαν τον π. Ιωάννη γιατί ήρθαν σε μία περίοδο που ήταν μόνος, με τον 17 χρονών γιο του. Επιτέθηκαν στο π. Ιωάννη στο γραφείο της εκκλησίας και τον κάρφωσαν με ένα μαχαίρι. Κατά τη διάρκεια της άμυνάς του ο π. Ιωάννης τραυματίστηκε βαριά, και έπειτα σκοτώθηκε από ένα βαρύ χτύπημα στο κεφάλι του.

Ο γιος του, ο οποίος είχε δειπνήσει με τον πατέρα του νωρίτερα το βράδυ, όταν ήταν η ώρα 1:30 π.μ. πήγε στην εκκλησία να βρει το πατέρα του. Έξω από το γραφείο ανακάλυψε το σώμα του δολοφονημένου πατέρα του, και στους τοίχους το αίμα του Μάρτυρα.

Στην έρευνά της, η αστυνομία δεν βρήκε κανένα σημάδι βανδαλισμού ή κλοπής της εκκλησίας και δεν βρήκανε κανένα ύποπτο. Ελλείπει κάποιος εύλογος αιτίας του εγκλήματος, είναι το πλέον πιθανό ότι η δολοφονία, και η βεβήλωση της εκκλησίας μερικούς μήνες πριν, έγινε από τα χέρια εκείνων που μίσησαν τον π. Ιωάννη για την ιερή του διακονία που πρόσφερε στο ποίμνιο και την εκκλησία του. Εκείνοι λοιπόν που είναι εχθροί του Θεού και υπηρέτες του πονηρού εχθρού, του διαβόλου, χτύπησαν με μίσος τον πατέρα Ιωάννη ώστε αυτός βρήκε μαρτυρικό θάνατο. Πέθανε από τους σατανιστές μέσα στην εκκλησία του που με τόσο ζήλο πιστά υπηρέτησε.

Το πρόσωπο του χτυπημένο με μανία είχε παραμορφωθεί και τα δάχτυλά του είχαν ακρωτηριαστεί. Όταν έμαθαν του βίαιου θανάτου του πατρός Ιωάννη η οικογένεια και το ποίμνιο του αισθάνθηκαν κλονισμό και θλίψη που έχασαν τον άνθρωπο που τους μετάνωσε γνώση και αλήθεια, και αγάπη και πίστη στο Χριστό.

Εκείνοι που γνώρισαν το πνευματικό ανάστημα του π. Ιωάννη ήταν σίγουροι ότι το μαρτύριο του ήταν επιβράβευση της τεράστιας πίστης που γέμιζε την καρδιά του. Έγραψε ένα από τα πνευματικά παιδιά του: «Η ζωή του μας ενέπνευσε και διαφώτισε. Ο θάνατός του έχει χρησιμεύσει για να επιβεβαιώσει με έναν αμεσότερο τρόπο τις αλήθειες όχι μόνο της Ορθόδοξης πίστης μας, αλλά των παράξενων και αληθινά αντίχριστων τρόπων των χρόνων μας». Διάφοροι ιερείς παρακολούθησαν την κηδεία του π. Ιωάννη. Προήλθαν από τις πολλές και διάφορες Ορθόδοξες εκκλησίες στις Ηνωμένες Πολιτείες.

7. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ο π. Ιωάννης ήταν ένας εξαιρετικός ιερέας και ένα δίκαιο άτομο στον Αμερικανικό αμπελώνα του Χριστού, που τον βρήκε άξιο να δοξαστεί με την δόξα ενός Μάρτυρα. Αυτή είναι η τιμή του ως γνησίου τέκνου της Αγίας Τριάδος. Αλλά ποια είναι η έννοια του μαρτυρίου του για μας στην Αμερική και στον ελεύθερο κόσμο; Ενώ είναι άκρως ενθαρρυντικό το να αναλογιστούμε ότι η Αμερική έχει παραγάγει έναν Άγιο Μάρτυρα, αυτό δεν δείχνει απαραίτητα και την ιερότητα του Αμερικανικού εδάφους ή ακόμα και των Ορθοδόξων Αμερικανών συνολικά.

Ίσως είναι μάλλον μια τιμωρία, μια προειδοποίηση για την αδύναμη πίστη μας πριν από τους χρόνους της επερχόμενης δίωξης. Ίσως ο Θεός μας λέει ότι η πίστη μας πρέπει να είναι γνήσια εάν πρόκειται να επιζήσει των πειρασμών όπως συνέβη και με τους νέους μάρτυρες στη Σοβιετική Ένωση. Γι' αυτόν το λόγο έχει δείξει, με ένα Αμερικανό Μάρτυρα του οποίου η πίστη ήταν πραγματική και αληθινή, ένα παράδειγμα για μας. Πως δηλαδή μπορούμε με την πίστη να χάσουμε τη ζωή μας για το Χριστό προκειμένου να την κερδίσουμε αιώνια.

Όταν το **ST Herman Brotherhood** (Αδελφότης του Αγίου Γερμανού) δημοσίευσε τους βίους των Αγίων των κατακομβών της Ρωσίας το 1982, το βιβλίο αφιερώθηκε: «**Στους χριστιανούς μάρτυρες, ΣΗΜΕΡΑ στη ΡΩΣΙΑ - ΑΥΡΙΟ στην ΑΜΕΡΙΚΗ**».

Αυτό το «αύριο», που φαίνεται ήδη τώρα, εργάζεται για την εξολόθρευση του γνησίου πνεύματος του Χριστιανισμού και την επικράτηση της μίμησής του. Εκείνοι

που καθαρίζονται με το μαρτύριο είναι οι αληθινοί Χριστιανοί που, όπως ο νεομάρτυρας Ιωάννης, κατέχουν το Άγιο Πνεύμα μέσω της ενεργού αγάπης για το Θεό και για τον συνάνθρωπό τους.

Η εκκλησία καθαρίζεται πάντα με το αίμα των μαρτύρων της. Ο σίτος είναι έτσι χωρισμένος από τον φλοιό, τα πρόβατα από τις αίγες. Αυτό είναι μια φρόνιμη σκέψη, που πρέπει να μας προβληματίσει για να καταστήσει την πίστη μας τόσο πραγματική και αληθινή όσο του π. Ιωάννη. Για πολλούς, εντούτοις, είναι επίσης ένα σημείο αναφοράς, ένα σημείο αντιλεγόμενο για την δική τους πίστη. Είναι πιθανόν λοιπόν για αυτό τον λόγο πολλοί Ορθόδοξοι Χριστιανοί να αντέδρασαν στο μαρτύριο του π. Ιωάννου με σχεδόν συνολική αδιαφορία, σαν να μην είχε εμφανιστεί στη ζωή τους και στον τόπο τους, αλλά ήταν σαν ένα θέμα τόσο μακριά όσο είναι και το φεγγάρι!

Είναι πιο άνετο να δει κάποιος το θάνατο του Μάρτυρα σαν κάποιο "φρικτό" έγκλημα, μια τραγωδία χωρίς σκοπό ή σημασία. Αυτό μας καθιστά όμως "ουδέτερους" Ορθόδοξους Χριστιανούς. Αλλά τίποτα στον κόσμο του Θεού δεν είναι χωρίς σημασία και σκοπό. Ο Θεός έχει δοξάσει ένα Μάρτυρα στο χώμα μας, και είναι ευθύνη μας ως παιδιά του Θεού Πατέρα μας να μην το αφήσουμε αυτό απαρατήρητο και να το αγνοήσουμε.

Με τους μάρτυρές μας, θα αποκτήσουμε μια άμεση και τολμηρότερη πίστη όπως των πρώτων, διωκομένων Χριστιανών. Το ξηρό του αμερικανικού εδάφους μας θα ανθίσει ακόμη με περισσότερα λουλούδια -εάν όχι των μαρτύρων, τουλάχιστον ένθερμων Χριστιανών- που περπατούν ενώπιον του Θεού με πίστη. **Δίνοντας καθημερινή μάχη με τα πάθη τους, τον κόσμο, και τον διάβολο.**

Ο Άγιος νέος Ιερομάρτυρας Ιωάννης της Santa Cruz, προσεύχεται στον Θεό για μας!

8. Θαυμαστό γεγονός στο μοναστήρι του Αγίου Νικολάου στην Ανδρο.

Σύμφωνα με μαρτυρίες από τον ηγούμενο, και των πατέρων του Μοναστηριού, θαυμαστό γεγονός έγινε στη Μονή λίγο καιρό μετά το μαρτυρικό θάνατο του πατρός Ιωάννου. Το πρωί μιας μέρας τα σήμαντρα της εκκλησίας άρχισαν με θαυματουργικό τρόπο να χτυπούν μέσα στο μοναστήρι. Οι πατέρες απόρησαν με αυτό το θαυμαστό γεγονός και περίμεναν ότι κάτι σημαντικό θα τους φανερώσει ο Κύριος και ο Άγιος της Μονής. Πράγματι το απόγευμα της ίδιας μέρας μια κυρία από την Αμερική έφερε τα άμφια του μάρτυρα και τα παρέδωσε στην Μονή.

Αυτό συνέβη χωρίς να ξέρουν οι πατέρες της μονής ότι τα άμφια του μάρτυρα θα ερχόντουσαν την συγκεκριμένη μέρα στο μοναστήρι.

Επίσης μια άλλη σημαντική μαρτυρία, από πιστούς στην ενορία του, είναι ότι το αίμα του μάρτυρα δεν καθάριζε από το πάτωμα με ότι καθαριστικό και εάν χρησιμοποιήσαν. Το αίμα του είχε γίνει το ίδιο με το πάτωμα. **Την ευχή του να έχουμε εμείς η στρατευμένη εκκλησία.**

TROPARION TO NEW MARTYR PRIEST JOHN.

Hanihg cultivated the fruit of God's knowledge by thy labors, thou hast plucked out the root of godlessness and proclaimed in our land the true faith. Anointed with grace thou hast tended the flock entrusted thee, and in shedding thy blood thou waterest the seeds of Christ's true faith in our land, O new Martyr John of Santa Cruz. Glory to Him Who hath granted thee strength, glory to Him Who hath crowned thee, glory to Him Who granted healing for all through thee.

BIBLIOΓΡΑΦΙΑ: THE ORTHODOX WORD, MAY- JUNE 1985.